Ольга Бойко — учасниця обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2026 року», номінація «Голос Донеччини»

Є люди, які навіть після вимушеного переселення не втрачають зв'язку з рідною землею. Вони бережуть пам'ять про рідні вулиці, розповідають історії земляків, шукають можливості для розвитку громади й допомагають іншим знаходити сили, щоб починати життя заново.

Саме такою є Ольга Бойко — громадська діячка з Донеччини, представниця Очеретинської громади, яка нині живе в Кам'янському, але продовжує працювати заради своїх земляків, представляти рідний край і доносити його голос до нових аудиторій. Для Ольги Очеретинська громада — не просто точка на карті. Це рідне селище Криничне (Ласточкине), знайомі вулиці, люди, спільна праця та роки, сповнені турботи про інших. Тут вона працювала, долучалася до розвитку громади, разом із жителями відновлювала громадські простори. Ольга вірила: громада починається з людей, а зміни стають можливими тоді, коли кожен готовий докласти власних зусиль. Та повномасштабна війна докорінно змінила її життя. Вимушений переїзд до Кам'янського приніс нові випробування. Потрібно було облаштовувати побут на новому місці, долати невизначеність і водночас переживати за долю рідної громади. З часом Ольга усвідомила: дім живе не лише у стінах. Він — у людях, спогадах, традиціях, взаємній підтримці та бажанні залишатися потрібною своїм землякам.

Сьогодні Ольга — приклад стійкості, незламності та відданості своїй громаді. Вона виховує двох синів, поєднує турботу про родину з громадською та волонтерською діяльністю, здобуває нові знання й підтримує інших. Її лідерство ґрунтується не лише на словах, а й на конкретних справах. У 2023 та 2025 роках вона брала участь в обласних конкурсах «Жінка Донеччини».

Попри виклики сьогодення, Ольга демонструє силу духу, відповідальність і готовність діяти заради людей. Особливе місце в її діяльності у 2026 році посіла участь у мистецько-документальному проєкті «Музей покинутих міст», який реалізували Музей історії міста Кам'янське спільно з громадською організацією «Коло Мамая» за підтримки Українського культурного фонду в межах програми «Культура. Регіони».

Проєкт об'єднав особисті історії, мистецькі роботи, фотографії, документи, відео та аудіосвідчення українців, які через повномасштабну війну були змушені залишити свої міста й села. Під час публічної розмови «Голос мого міста» Ольга Бойко розповіла про життя Очеретинської громади, її людей, пережиті випробування та прагнення зберегти власну ідентичність. Це була нагода говорити про Донеччину через долі її мешканців. Для неї участь у проєкті — не просто розповідь про власне минуле. Це спосіб зберегти історію громади,

зробити її видимою та почутою, передати пам’ять про рідний край наступним поколінням. Та голос Донеччини звучить не лише в Україні. Ольга прагне донести історії своїх земляків і до міжнародної аудиторії — до людей, яким небайдужа доля українців.

У лютому 2026 року, до четвертої річниці початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну, історії українців привертали увагу міжнародних медіа. Свідчення Ольги та матеріали, пов’язані з роботою журналіста Michiel Driebergen для нідерландського видання Trouw, допомагають розповідати за кордоном про пережите українцями, руйнування, окупацію та долі людей, які були змушені залишити свої домівки.

Для Ольги важливо, щоб про Донеччину говорили не лише крізь призму війни. Коли історії її мешканців з’являються в іноземних виданнях, коли про них дізнається міжнародна аудиторія, голос регіону долає відстані. Адже голос Донеччини — це передусім голос її людей. Він має звучати всюди, щоб світ знав правду про війну, пам’ятав про вимушено покинуті домівки й розумів: громади продовжують жити, доки живуть їхні люди. Для Ольги Бойко представляти рідний край означає не лише розповідати його історію, а й нести відповідальність за людей, які потребують підтримки, та постійно шукати можливості для поліпшення їхнього повсякденного життя.

Важливим напрямом її діяльності стала підтримка внутрішньо переміщених осіб з Очеретинської громади, які облаштовують життя в Кам’янському.

У 2026 році завдяки підтримці ActionAid Eastern Europe Ольга реалізувала проєкт, спрямований на створення гідних умов проживання та підвищення життєстійкості переселенців. Це приклад того, як допомога виходить за межі разової підтримки й стає частиною системної роботи зі зміцнення громади.

Ще одним важливим кроком стала участь Ольги в проєкті «Захист на рівні громад». Завдяки багаторічному досвіду вона пройшла відбір серед представників 14 громад України та долучилася до ініціативи за підтримки ActionAid Eastern Europe і фінансування Європейського Союзу. Проєкт передбачає облаштування укриття Центру підтримки ВПО Очеретинської громади в Кам’янському. Так голос Донеччини перетворюється на конкретні справи й можливості для її мешканців.

У 2026 році Ольга Бойко представляла Очеретинську громаду й на професійних майданчиках, де обговорювали майбутнє прифронтових територій, жіноче лідерство та відновлення України. У травні вона взяла участь у форумі «ВІД ДІЙ ДО МРІЙ» у межах проєкту «Сучасна жінка — нові горизонти. Крок у майбутнє. Перезавантаження», який упроваджував благодійний фонд «Слов’янське серце» за підтримки ООН Жінки в Україні. У вересні вона також долучилася до регіонального форуму She Leads Ukraine «Стійкість та відновлення: лідерство жінок у прифронтових громадах». Для Ольги це можливість розповісти про досвід Очеретинської громади, привернути увагу до її потреб і налагодити взаємодію з тими, хто готовий долучатися до спільних ініціатив.

Історія Ольги Бойко — це історія багатьох українських жінок, які були змушені залишити рідний дім, але не втратили зв’язку зі своєю землею. Сьогодні її голос звучить у музейному проєкті, на громадських зустрічах, у партнерських

ініціативах і розмовах про майбутнє прифронтових та окупованих територій. Він допомагає іншим дізнатися про громаду з Донеччини, зрозуміти її потреби й побачити за словами «внутрішньо переміщені особи» живих людей зі своїми історіями, мріями та надіями.

Ольга не може повернутися до звичного життя на Донеччині, але може робити те, що залежить від неї. І вона продовжує це робити — далеко від рідного дому, але поруч зі своїми людьми. У цьому її сила. Адже бути голосом Донеччини — означає не дозволити забути рідний край, розповідати про його людей і працювати заради їхнього майбутнього.

Донеччина живе в людях, які пам’ятають. У жінках, які діють. У громадах, які тримаються разом. І в голосах, які не дозволяють світові забути.